

FOAIE PAROHIALĂ APRILIE 2020

tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catholicamd.ro

Sacramentul Pocăinței și al Reconcilierii

Sacramentul Pocăinței, împreună cu sacramentul Ungerii bolnavilor, sunt cele două Sacramente de vindecare.

DE CE UN SACRAMENT AL POCĂINȚEI DUPĂ BOTEZ?

Prin sacramentele inițierii creștine (Botezul, Mirul, Euharistia), omul primește viața nouă a lui Cristos, viața dumnezeiască; însă omul poartă această comoară în vase de lut (cf. 2Cor 4,7). Suntem supuși suferinței, bolii și morții, de aceea viața nouă de fii ai lui Dumnezeu poate să fie slăbită și chiar pierdută prin păcat. Însă Cristos este tămăduitorul sufletelor și al trupurilor noastre. El a iertat păcatele paralicului și i-a redat sănătatea trupului (Mc 2,1-12); ba mai mult, a voit ca Biserica să continue prin puterea Duhului Sfânt lucrarea de vindecare și de mântuire chiar prin oameni: „Văzând aceasta, mulțimile au fost cuprinse de teamă și îl glorificau pe Dumnezeu, care dă oamenilor o astfel de putere” (Mt 9,8). Isus a făcut această vindecare pentru a arăta puterea

ce o are și pe care o va da ucenicilor săi. Era o pregătire la taina ce avea să o întemeieze pentru aceasta, după ce El însuși „a fost dat la moarte pentru greșelile noastre, dar a înviat pentru ca noi să fim justificați” (Rom 4,25).

După înviere, Isus rânduiește taina împăcării cu Dumnezeu, numită și Taina Pocăinței sau a Spovezii: „Isus le-a zis din nou: „«Pace vouă! Așa cum m-a trimis pe mine Tatăl, așa vă trimit și eu pe voi». Și, spunând aceasta, a suflat asupra lor și le-a zis: «Primiți pe Duhul Sfânt! Căroră le veți ierta păcatele, vor fi iertate; căroră le veți ține, vor fi ținute»” (In 20, 21-23). Și nu numai că le dă puterea, dar îi trimite să predice în numele Lui pocăința spre iertarea păcatelor: „Așa este scris: Cristos trebuia să sufere și să învie din morți a treia zi și

să fie predicată convertirea în numele Lui spre iertarea păcatelor la toate neamurile. Începând de la Ierusalim.” (Lc 24, 46-47).

Așadar, **Isus Cristos, în timp ce a dăruit apostolilor și succesorilor lor puterea de a ierta păcatele, a instituit în Biserică sacramentul Penitenței, pentru ca toți credincioșii, care după Botez cad în păcate, printr-o reînnoire a harului, să fie reconciliați cu Dumnezeu.** Căci Biserica „are și apă, și lacrimi: apa Botezului și lacrimile Penitenței” (Sf. Ambroziu).

ACTELE PENITENTULUI

Puterea de a ierta păcatele nu își atinge scopul decât dacă sufletul păcătosului este dispus și dacă se împlinesc prescrierile rituale pentru celebrarea sacramentului.

Căința

Între actele penitentului, primul loc îl deține căința, care este „durerea sufletului și regretul pentru păcatul comis, cu hotărârea de a nu mai păcătui”. Prin păcat, omul s-a îndepărtat de Dumnezeu. Prin căință el detestă actul său, părăsește păcatul și i se supune din nou lui Dumnezeu. Se cuvine ca primirea acestui sacrament să fie pregătită printr-un examen de conștiință.

„A ne cerceta cugetul înseamnă a ne gândi la viața noastră trecută, pentru a ne aduce aminte de ceea ce nu a fost în conformitate cu voința lui Dumnezeu. Pentru aceasta, ca și pentru căință, se cere harul lui Dumnezeu, fără de care cercetarea noastră este o simplă examinare omenească”. Este bine ca cercetarea cugetului să o facem în fiecare seară.

Căința se desăvârșește prin hotărâre. **După căință sau părere de rău, care este esența sacramentului, urmează în mod firesc hotărârea, adică „voința tare de a ne îndrepta viața și de a nu mai face nici un păcat”.**

În timp ce căința se referă la păcatele comise, hotărârea este universală, exclude orice păcat de moarte, precum și ocaziile care ne duc sigur la săvârșirea lui. Fără căință și hotărârea convenită nu se iartă păcatele. Deci nu este suficient să te spovedești, ci **la fiecare spovadă trebuie să trezești căință sinceră pentru păcate și hotărârea sinceră de a nu mai păcăui.**

Mărturisirea păcatelor

Sacramentul Pocăinței nu este numai un act intern, dar și un semn văzut. Prin urmare, **„căința trebuie exprimată”.** **Aceasta se face prin mărturisire în fața preotului,** care acționând în persoana lui Cristos, îl îndrumă pe credincios și pronunță, potrivit „puterii cheilor” (expresie folosită pentru a descrie autoritatea pe care a dat-o Isus Cristos ucenicilor Lui), sentința iertării sau reținerii păcatelor.

O dificultate a mărturisirii este jena firească. Dumnezeu a știut de acest lucru și a pregătit celor care se spovedesc haruri deosebite, care îi ajută să depășească aceste simțăminte naturale.

Când creștinii se străduiesc să-și mărturisească toate păcate de care își aduc aminte, ei le pun pe toate, fără îndoială, în fața îndurării divine spre a fi iertate. Cei care procedează altfel și ascund unele păcate, nu pun în fața bunătății divine nimic din ceea ce ea ar putea ierta prin mijlocirea preotului. Căci **„dacă bolnavul se rușinează să-și arate medicului rana, medicina nu îngrijește ceea ce nu cunoaște”**, ne spune Sfântul Ieronim. Este recomandată de Biserică mărturisirea regulată a păcatelor, chiar și a celor lesne iertătoare sau a greșelile, deoarece ne ajută să ne formăm conștiința, să luptăm împotriva înclinațiilor rele, să ne lăsăm tămăduiți de Cristos, să progreseăm în viața Spiritului.

Pocăința sau îndestularea

Iertarea păcatului presupune și repararea ordinii morale care a fost lezată.

„Adevărata convertire se desăvârșește prin ispășirea vinovăției, prin schimbarea vieții și repararea daunei”. Ridicat din păcat, păcătosul trebuie să-și redobândească deplina sănătate spirituală. Așadar, pentru a-și îndrepta greșelile, el are ceva mai mult de făcut: trebuie să „îndestuleze” cum se cuvine, „să ispășească” păcatele proprii. Această îndestulare se numește și „pocăință”.

Dezlegarea sacramentală

Dezlegarea este semnul sacramental de care Dumnezeu a legat harul Sfintei Spovezi. Dumnezeu vrea să ne acorde mântuirea prin semne vizibile și să reînnoiască legământul călcat. Așadar, **prin Sacramentul Penitenței, Tatăl îl primește pe fiul care se întoarce; Cristos ia pe umerii săi oaia pierdută și o duce în staulul său, iar Duhul Sânt își sfințește din nou templul sau se sălășluiește în el mai din plin.** Aceasta se manifestă prin participarea reînnoită și mai frecventă la masa Domnului, prin care fiul întors de departe produce o mare bucurie la ospățul Bisericii lui Dumnezeu (Parabola tatălui îndurător. Fiul risipitor cf. Lc 15, 7-32).

Pentru ca să dobândim iertarea păcatelor prin Sacramentul Pocăinței se cer cinci lucruri:

1. Să ne aducem aminte cel puțin de toate păcatele de moarte ce le-am făcut și de câte ori le-am făcut pe fiecare dintre ele.

2. Să ne căim cel puțin de toate păcatele de moarte, pentru că prin ele am mâniat pe Dumnezeu sau ne-am făcut vrednici de pedeapsa veșnică a iadului.

3. Să-i făgăduim lui Dumnezeu că, cu ajutorul Lui, nu vom mai face cel puțin niciun păcat de moarte.

4. Să-i mărturisim preotului cel

puțin toate păcatele de moarte de care ne amintim, spunându-i în același timp și de câte ori le-am făcut pe fiecare dintre ele.

5. Să împlinim pocăința pe care ne-a dat-o duhovnicul.

CUM NE SPOVEDIM ?

Înainte de spovadă, atât preotul, cât și penitentul trebuie să se roage. Mergând să se spovedească, penitentul îngenunchează, iar preotul spune încet sau cu voce tare: **„Dumnezeu să fie în inima ta și pe buzele tale ca să-ți poți mărturisi cu umilință păcatele”.** În continuare, penitentul salută: „Lăudat să fie Isus Cristos!” Și începe: „Mărturisesc lui Dumnezeu Atotputernicul și ție (Sfinției Tale), Părinte, păcatele mele. Nu m-am spovedit de atâta timp... Păcatele mele sunt... Mă învinuiesc și de păcatele de care nu-mi aduc aminte, mă învinuiesc așa cum mă știe Dumnezeu vinovat, cer iertare de la Dumnezeu și de la tine (Sfinția Voastră), Părinte, pocăință și dezlegare”.

Preotul, dacă, consideră necesar, îl mai poate întreba pe penitent sau îl poate îndruma... Apoi îi spune pocăința pe care trebuie s-o facă. Urmează dezlegarea sacramentală: **„Dumnezeu, Părintele îndurărilor, care a împăcat lumea cu sine prin moartea și învierea Fiului Său și l-a trimis pe Duhul Sfânt spre iertarea păcatelor, prin puterea acordată Bisericii, să-ți dăruiască iertare și pace. Iar eu te dezleg de păcatele tale, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh”.** La final, preotul spune: „Lăudați pe Domnul pentru că este bun!” Penitentul răspunde: „Veșnică este îndurarea lui!”. Preotul: „Dumnezeu ți-a iertat păcatele, mergi în pace!”. Penitentul: „Mulțumesc lui Dumnezeu!” Astfel, fiul risipitor se bucură de îmbrățișarea tatălui îndurător, iar tatăl face sărbătoare pentru întoarcerea fiului risipitor!

Pr. paroh Mihai Mărtinaș

Nu lăsați să vi se fure speranța!

Anul acesta, totul este altfel. La începutul lunii martie, ne-am trezit sub „stăpânirea Covid 19”, un virus ce ne constrânge să ne trăim altfel viața, nu doar din punct de vedere social, profesional și familial, dar și din punct de vedere religios. Începând cu 22 martie 2020, a fost suspendată celebrarea cu popor a Sfințelor Liturghii, motiv de mare tristețe pentru preoți și credincioși, deopotrivă.

Și pentru că nu mai puteam să ne adunăm în jurul altarului, am început să ne unim mai mult în rugăciune în casele noastre și să participăm într-o comuniune „virtuală” la celebrările liturgice. Pe 23 martie, cu mijloacele tehnice modeste de care dispunem, am început să transmitem pe pagina de Facebook a parohiei celebrările liturgice din biserica noastră. Am dorit astfel să fim aproape de credincioșii noștri,

iar ei să simtă că Păstorii lor le sunt aproape și se roagă împreună cu ei și pentru ei; de asemenea, am dorit să le oferim ocazia să fie în comuniune cu cei alături de care își trăiau în mod obișnuit viața de credință, alături de ceilalți membri ai comunității.

Chiar dacă suntem în izolare, trebuie să vedem și lucrurile bune care se întâmplă. În această perioadă au avut loc mai multe evenimente care ne-au întărit în credință. Și amintim doar două: pe 25 martie, România a fost consacrată Preasfintei Inimi a lui Isus și Inimii Neprihănite a Sfintei Fecioare, la Sanctuarul marian de la Fatima. Pe 27 martie s-a desfășurat un moment extraordinar de rugăciune prezidat de Papa Francisc pe esplanada Bazilicii Sf. Petru, cu piața goală, iar la încheiere, Papa a dat binecuvântarea *Urbi et Orbi* cu Preasfântul Sacrament. A fost un moment istoric, un moment profund de rugăciune, care ne-a marcat pe toți, iar gestul Pontifului și predica sa nu au rămas fără ecou pentru nimeni, catolic sau necatolic.

Dacă ne întoarcem la comunitatea noastră, nu putem să nu amintim că în Săptămâna Sfântă am „participat împreună” (Este adevărat, doar în mod virtual, dar îi mulțumim Domnului și pentru asta!) la Triduumul pascal, că l-am însoțit pe Isus la Cina cea de taină și apoi pe drumul Crucii, că la Vigilia pascală am cântat cu bucurie și speranță, chiar dacă în izolare, *Cristos a înviat!*

Nu este un timp ușor pentru nimeni, nici pentru dumneavoastră care participați la Liturghie în fața unui ecran, nici pentru noi, care celebrăm în fața unei biserici goale! Dar „să nu lăsăm să ni se fure speranța”! „**În mijlocul izolării în care îndurăm lipsa afecțiunii și a întâlnirilor, experimentând lipsa atâtor lucruri, să ascultăm încă o dată vestea care ne mântuiește: Isus a înviat și trăiește alături de noi.**”

Cristos înviat să fie forța noastră și să ne readucă speranța și bucuria în suflete! Rămânem uniți în rugăciune, așteptând plini de speranță bucuria reîntâlnirii!

Pr. Mihai Mărtinaș, parohul vostru